

YEDİ KITA BİR DİZE

Sevginin toprağı bereketlidir.
Her bahar kök salar
Çocukların minik yüreğine.
Oyun olur; ip atlar, körebe oynar...

Işıktır karanlıkta düşkünlere,
Elinden tutar dertlilerin.
Hikâyesini yazar güneşli günlerin.
Ekmek olur, aşk olur, alın teri olur...

Uzak diyarlardan gelir.
Selamını getirir canların
Hacıbektaş'tan, erenler dergâhından.
Sevgi; dört kapı, kırk makamdır...

İlmin vatanı yoktur.
Ne Müslümandır ne de Hristiyan...
Tanrısı insandır, göveren zeytindir.
Gözleri karadır, eladır, mavidir...

Gâh sınıftadır, problem çözer;
Gâh tarladadır, başak olur.
Uzaya çıkmıştır, yıldızlara sevdalıdır.
Yedi kıtada, bir dizedir...

Her seher kapıları çalar.
Oturur sofrasına Einstein'ın, Fârâbî'nin...
Ansızın okyanuslara açılır.
Rüzgâr olur, yelken olur, dümen olur...

İrfan, berrak bir nehirdir.
Dolaşır dünyayı baştan sona.
Elinde demet demet buketlerle
Canana selam eder, muhabbet olur...

Meraklıdır, hakikati arar daima.
Tükense de nefesi yokuşta
Diridir, umudunu yitirmez.
Işıltılıdır gözleri kara gecede.

İrfan, esintisidir baharın.
Çiçek çiçek açar Anadolu'da.
Her ocakta kokusu duyulur.
Mest eder dağları, ovaları...

Sevgi, suya bırakılan mektuptur.
İrfan, nađmeleri okuyan bir ozan.
İlim; harftir, hecedir, kitaptır...
Yedi kıtada, Hacı Bektaş Veli'dir.